

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 7.Pf.20.550/2023/9/II.

A felperesek:

I.r. felperes I. rendű (ingatlan címe)

II.r. felperes II. rendű (ingatlan címe)

kiskorú III.r. felperes III. rendű (ingatlan címe)

Az I-III. rendű felperesek képviselője:

Bihary-B. Szabó, Jean-Zalavári és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Szigeti-Szabó Andrea)

(ügyvéd címe)

Az alperes:

alperes (ingatlan címe²)

Az alperes képviselője:

Dr. Kiss D. Csaba ügyvéd (ügyvéd címe)

A per tárgya: személyiségi jogsértés megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: a 36.P.22.375/2022/50. számú végzéssel kijavított 36.P.22.375/2022/42-I. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes a 2021. decembere óta üzemeltetett három térfigyelő kamera üzemeltetésével sértette meg az I-III. rendű felperesek magánélethez fűződő jogát.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a I-III. rendű felpereseknek személyenként 50.000 (ötvenezer) forint plusz áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az I-III. rendű felperesek életvitelszerűen az I-II. rendű felperes tulajdonát képező cím1 szám alatti kertes családi házban (a továbbiakban: felperesi ingatlan) laknak, a III. rendű felperes az I-II. rendű felperesek együtt nevelt közös gyermeke. A szomszédos cím2 szám alatti ingatlanban lakik az alperes és felesége (a továbbiakban: alperesi ingatlan), ami 1/2 arányban az alperes tulajdonában áll.

[2] A felek közötti szomszédjogi vitákat követően, 2021. december 21-én az alperes 3 db térfigyelő, ún. dómkamerát (K1-es, K2-es és K3-as kamera) helyezett el az alperesi ingatlanon. A K1-es kamera egy Hikvision PTZ Cam. típusú forgatható oszlopkamera, mely optikailag négyszeresen zoomolható, 4 MP-es. A K2-es és a K3-as kamera fixen rögzített, nem forgatható, optikailag nem zoomolható, 2 MP-es kamera. A kamerák által rögzített képeken a személyek, és az emberek felismerhetők, de nem azonosíthatók. Mindhárom kamera képes hangrögzítésre is. A naplóbejegyzésekből a konfigurálás ténye megállapítható, de a pontos beállítás nem dokumentálódik. Maszkolással ellátva a kamerák a felperesi ingatlanból érdemben semmit nem rögzítenek, maszkolás nélkül a K1-es kamera rálát a felperesi ingatlan előkertjére. A K2-es és a K3-as kamerák szintén rálátanak a felperesi ingatlanra, a házat azonban a telekhatáron álló tuják és egyéb növények takarják, így arra maszkolás nélkül nincs rálátás. A kamerák elektronikus maszkolása – az I-III. rendű felperesek számára nem érzékelhető módon – mobiltelefonról is kikapcsolható. A konfigurálás módosításáról naplóbejegyzés készül, de a pontos beállítások, így a maszkolás pontos tartalma utólag nem állapítható meg.

[3] A kamerák ügyében a Hatóság (a továbbiakban: hatóság) előtt indult eljárás során az alperes úgy nyilatkozott, hogy a kamerák képehez másnak is van hozzáférése, de a rögzítőegység feloldómintáját csak ő ismeri.

[4] Az I-III. rendű felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperesi ingatlanon 2021 decembere óta üzemeltetett 3 db térfigyelő kamerával az alperes megsértette a magánélethez való jogukat. Kérték az alperes kötelezését a 3 db térfigyelő kamera leszerelésére és személyenként 600.000 forint sérelemdíj, valamint perköltségük megfizetésére.

[5] Keresetük jogalapjaként hivatkoztak az Alaptörvény VI. Cikkének (1) és (2) bekezdésére, a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Mvtv.) 10. § (1) és (2) bekezdéseire, a 12. § d) pontjára, valamint a 13. § (1) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § (1) és (3) bekezdéseire és 5:23. §-ára. Előadták, hogy a kamerák felszerelése óta nem tudják nyugodtan, rendeltetésszerűen használni az ingatlanukat és annak kertjét, mert az alperes folyamatosan megfigyelheti őket, rögzítheti mozgásukat, beszélgetéseiket, ez sérti a magánélethez való jogukat. A K3-as kamera éppen a III. rendű felperes szobájának ablakával szemben van, aki veszélyes sportot űz, számára rendkívül fontos, hogy mindig kipihent legyen, de ebben gátolja a kamerák kihelyezése okozta feszültség.

[6] Perköltségüket a csatolt költségjegyzék, megbízási szerződés és tevékenység kimutatás alapján kérték megállapítani a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felmerült illeték és egyéb költségekre is tekintettel.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és az I-III. rendű felperesek perköltségben való marasztalását kérte.

[8] Védekezése szerint a kamerákat vagyonvédelmi célból szerelte fel, azok maszkolással vannak ellátva, így csak a felperesi ingatlanra és kertre látnak rá. Nem áll szándékában a felperesi ingatlan és az I-III. rendű felperesek megfigyelése, a kamerák hangrögzítő funkcióját soha nem kapcsolja be. Hangsúlyozta: a kamerákat a felesége vásárolta, ő csak felszerelte azokat, ezért tévesen perlik őt az I-III. rendű felperesek.

[9] Perköltségét a csatolt megbízási szerződés és költségjegyzék alapján kérte megállapítani az Ükr. 2. §-a alapján.

[10] Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével megállapította: az alperesi ingatlanon 2022 december óta üzemeltetett három darab térfigyelő kamera üzemeltetésével az alperes megsértette az I-III. rendű felperesek magánélethez való jogát. Kötelezte az alperest, hogy a három darab térfigyelő kamerát 15 napon belül szerelje le, 15 napon belül fizessen meg az I-

III. rendű felperesek részére személyenként 600.000 forintot és egyetemlegesen 3.971.175 forint perköltséget. Kötelezte az alperest 569.960 forint szakértői költség, valamint 108.000 forint kereseti illeték megfizetésére is az állam javára.

[11] Döntésének indokolása szerint először a megállapításra irányuló keresetet vizsgálta. Rámutatott: az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdése és a Ptk. 2:43. § b) pontja szerint a személyiségi jogok sérelmét jelenti a magánélet, valamint a magánlakás megsértése; ezt megerősíti az Mvtv. 1. §-a és 10. § (1) és (2) bekezdése. A jogsértés megállapítását a Ptk. 2:51. § a) pontja alapján kérhetik az I-III. rendű felperesek.

[12] Az alperes perlése megfelelő volt abban az esetben is, ha a kamerákat valóban a házastársa vásárolta; a Ptk. 4:37. § (1) bekezdése értelmében azok a közös tulajdonukat képezik, ezért az esetleges jogsértésekért egyetemlegesen felelnek. Az I-III. rendű felperesek választhattak, hogy melyiküket vonják perbe. Ezt megerősítette, hogy a hatóság eljárásban az alperes házastársa akként nyilatkozott, hogy ő és az alperes is rendelkezik az üzemeltetéshez szükséges felhasználói jogosultságokkal.

[13] A beszerzett igazságügyi szakvélemény alapján megállapította: a kamerák képesek az emberek felismerésére. Utólag nem lehet megállapítani, hogy mikor, milyen maszkolást alkalmaztak, a hangrögzítéssel kapcsolatos beállításokat sem naplózza a rendszer. A maszkolás kikapcsolása esetén a kamerák rálátnak a felperesi előkertre, nyitott ablak mellett még a házban zajló beszélgetést is képesek rögzíteni. A K3-as kamera kifejezetten rálát a III. rendű felperes szobájára, ha ég a villany, akkor a szobában történtek is láthatóak. Kizárólag az alperes döntésén múlik, hogy miként használja a kamerákat, a jogsértés lehetősége tehát fennáll. A Ptk. objektív védelmet kíván nyújtani a személyiségi jogi kérelmek ellen, ezért az első keresetnek helyt adva a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította a jogsértés tényét, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés d) pontja alapján a sérelmes helyzet megszüntetése érdekében a kamerák leszerelésére kötelezte az alperest.

[14] A sérelemdíj iránti igény körében rámutatott: a jogsértés tényén kívül az I-III. rendű felpereseknek nem kellett bizonyítaniuk további hátrány bekövetkezését, annak összegét az alperes nem vitatta. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 237. § (2) bekezdése értelmében az összecszerúséggel kapcsolatban nem volt anyagilag pervezetési kötelezettsége.

[15] A sérelemdíj összegének meghatározása során értékelte: a kamerák felszerelése negatív irányban változtatta meg az I-III. rendű felperesek életét; a korábban szokásos módon nem tudják használni a kertjüket; társas kapcsolataikat sem tudják megfelelően alakítani. A kamerák teremtette helyzet nem hasonlítható össze azzal, mint amikor valaki mobiltelefonjával készít felvételt. A III. rendű felperes esetében figyelemmel volt az általa folytatott sporttevékenység gyakorlásához szükséges nyugalomra és pihenésre, amelyet a kamerák akadályoznak. Értékelte azt is, hogy közel másfél éve áll fenn a sérelmes állapot. Minderre tekintettel az I-III. rendű felperesek által követelt összeget nem találta túlzónak.

[16] A pervesztes alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján, az I-III. rendű felperesek által becsatolt költségjegyzék szerint kötelezte perköltség fizetésre; a szükségtelenül megfizetett

108.000 forint kereseti illetéket figyelmen kívül hagyta, annak megfizetésére a Pp. 101. § (1) és 102. § (1) bekezdése értelmében az alperest kötelezte az állam javára.

[17] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes jelentett be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Másodlagos kérelme a hatályon kívül helyezésre irányult. Harmadlagosan az általa fizetendő perköltség leszállítását kérte 567.000 forintra. Mindhárom esetben kérte az I-III. rendű felperesek első- és másodfokú perköltségben történő egyetemleges marasztalását. Fellebbezése tárgyaláson történő elbírálását kérte.

[18] Rámutatott: az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része tévesen tartalmazza, hogy 2022 december óta üzemeltette a kamerákat. Kifogásolta az indokolás [8] bekezdésében tett azon megállapítást, hogy a 3 db kamera magas teljesítményű, mert ezt a szakvélemény nem támasztja alá, az kizárólag az I-III. rendű felperesek előadásán alapul. Sérelmezte, hogy a megállapított tényállás nem tartalmazza, hogy az I-III. rendű felperesek másik gyermeke is a felperesi ingatlanban él. Hiányolta annak rögzítését: a kamerákat házastársa az I-III. rendű felperesek birtokháborításai miatt, vagyonvédelmi okokból szereltette fel; az I-III. rendű felperesek is rendelkeznek egy, az alperesi ingatlanra néző kamerával. Nem szerepel a tényállásban, hogy az I-III. rendű felperesek nem csatolták a pert megelőző levélváltást. Fenntartotta: soha nem kívánta az I-III. rendű felperesek személyiségi jogait megsérteni, mindvégig nyitott volt a megegyezésre, de az I-III. rendű felperesek semmit nem tettek ennek érdekében.

[19] Érdemben kifejtette, hogy a téves perlés esete áll fenn, mert házastársa vásárolta a kamerákat. Ezt úgy kell érteni, hogy a saját különvagyonának minősülő pénzből vette, azok nem képezik a házastársi közös vagyon részét, ezzel kapcsolatban az I-III. rendű felperesek nem ajánlottak fel bizonyítást.

[20] Az elsőfokú bíróság tévesen vonta le a szakvéleményből azt a következtetést, hogy a jogsértés megvalósult. Kritika nélkül elfogadta az I-III. rendű felperesek arra vonatkozó előadását, hogy a kamerák milyen hatással voltak az életükre. Helytelenül értelmezte a magánélethez való jog tartalmát és a sérelemdíj fogalmát. Elmulasztotta a konkuráló alapjogok értékelését és összehasonlítását is. Mivel a kereset teljes elutasítását kérte, ezért szükségtelen lett volna a sérelemdíj összecszerősége vonatkozásában perfelvételi nyilatkozatot tennie. Az elsőfokú bíróságnak anyagi pervezetés körében tisztáznia kellett volna, hogy vitatja-e a sérelemdíj összecszerűségét.

[21] A hatályon kívül helyezés körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltak ellenére nem tett eleget indokolási kötelezettségének, ami súlyos eljárási szabálysértés.

[22] Harmadlagos fellebbezési kérelme alátámasztása érdekében az Ükr. 2. § (2) bekezdése alapján arra hivatkozott: a beadványok jelentős részét az I-III. rendű felperesek személyesen készítették el.

[23] Az I-III. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségükben marasztalását kérték.

[24] Rámutattak: a tárgyaláson kiegészített szakvélemény alátámasztotta a jogsértés tényét. Önmagában a kamerák magas teljesítményűnek minősítése semmilyen következménnyel nem járt, és a szakértői vélemény megállapításain alapult. Az elsőfokú bíróság a kirendelt szakértő szakvéleményére és személyes meghallgatására alapozva alakította ki az ítélet alapjául szolgáló tényállást. Az elsőfokú eljárás során az alperes nem hivatkozott arra, hogy a kamerák a házastársának a különvagyonát képeznék. A közös vagyoni jelleget a Ptk. 2:40. § (1) bekezdése szerint vélelmezni kell, ezzel szemben az alperesnek kellett volna bizonyítania azok különvagyoni jellegét. Rámutattak: az alperes figyelmen kívül hagyja, hogy a hangfelvétel rögzítésének lehetősége miatt a kamerák maszkolása esetén is megvalósul a jogsértés. Az alperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott jogos védelem vagy szükséghelyzet fennállására. Az indokolási kötelezettséget sem sértette az elsőfokú bíróság, mert az alperes az elsőfokú eljárásban nem jelölt meg konkrét bírósági határozatot a hivatkozott gyakorlat alátámasztására. Az elsőfokú eljárás során az alperes vitathatta volna a sérelemdíj összegét, de ezt nem tette, csak annak jogalapját támadta. Tévesen állítja az alperes, hogy azt nyilatkozták volna, miszerint ők szerkesztették a beadványokat. A megállapított perköltség nem tekinthető eltúlzottnak a jogkérdés komplex jellegére, az informatikai tárgyú szakkérdésekre, a jelentős terjedelmű feldolgozott multimédiás tartalomra és a más eljárásokban keletkezett jelentős mennyiségű iratanyagra, valamint a hat, alkalmanként több órás tárgyalásra tekintettel. Másodfokú perköltségüket a csatolt költségjegyzék alapján 325.000 forint plusz áfa összegben, azaz 412.700 forintban kérték megállapítani az Ükr. 2. § (1) bekezdése szerint.

[25] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is kérte, így annak nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett rendelkezése. Erre tekintettel a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt.

[26] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[27] A Fővárosi Ítéltábla elsőként a hatályon kívül helyezés iránti fellebbezési kérelmet vizsgálta, tekintettel arra, hogy a Pp. 383. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési kérelmek sorrendjétől függetlenül az elsőfokú ítélet megváltoztatására csak akkor kerülhet sor, ha nincs szükség a hatályon kívül helyezésére. A Pp. 381. §-a szerint akkor van lehetőség az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére is kihatott, annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem észszerű, ezért az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése szükséges. A másodfokú eljárásban orvosolható vagy az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabálysértések nem eredményezhetik az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

[28] A felhívott eljárási szabályokra figyelemmel az alperes alaptalanul hivatkozott a Pp. 237. § (1) bekezdésére, mert a Pp. 370. § (4) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetés esetleges hibái a másodfokú eljárásban korrigálhatók. A Pp. 369. § (4) bekezdése szerint ez az anyagi jogi felülbírálat részét képezi, önmagában hatályon kívül helyezést nem eredményezhet.

[29] Az alperes alaptalanul sérelmezte az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésének tartalmát is, mert a Pp. 199. § (2) bekezdés bb) pontja szerint az ellenkérelem érdemi részében elő kell adni a keresetlevélben előadottakra vonatkozó vitató és cáfoló nyilatkozatokat. Az alperesnek az ellenkérelmében az I-III. rendű felperesek által követelt sérelemdíj összecszerűségét is kifejezetten vitatnia kellett volna, amennyiben azt eltűzottnak tartotta. Ezzel szemben az alperes ellenkérelmében kizárólag a sérelemdíj jogalapját tette vitássá. A védekezés irányának, módjának és terjedelmének megválasztása a fél joga és kockázata. Ha az alperes mindent „egy lapra téve fel” úgy védekezik, hogy csak a kereset jogalapját vitatja, akkor ez az ő döntése és felelőssége. A rendelkezési elvből következően, a Pp. 2. § (2) bekezdése alapján a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan tekintette úgy, hogy a jogalap esetleges fennállása esetén az alperes a sérelemdíj összecszerűségét nem vitatja.

[30] A rendelkezési elvvel összhangban a Pp. 237. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak csak a hiányos, nem kellően részletezett vagy ellentmondó ellenkérelmi nyilatkozatokat kell tisztáznia. Azokra a körülményekre, amelyekre az alperesi védekezés nem terjed ki, a bíróságnak nincs anyagi pervezetési kötelezettsége. Az anyagi pervezetési kötelezettség terjedelmének értelmezését illetően a Pp. 237. §-ához fűzött – Alaptörvény 28. cikke értelmében követendő – indoklás egyértelműen rögzíti, hogy a „bíróság anyagi pervezetési tevékenységének korlátja a kereseti kérelem és ellenkérelem”. Az elsőfokú bíróságnak ezért még csak kérdést sem kellett intéznie az alpereshez a sérelemdíj összecszerűségére nézve, nem történt tehát eljárási szabálysértés.

[31] Alaptalanul hivatkozott az alperes az indokolási kötelezettség megsértésére is. Amennyiben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem felel meg a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében foglalt követelményeknek, úgy a Pp. 369. § (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság maga is pótolhatja e hiányosságokat az indoklás kiegészítésével vagy módosításával.

[32] A Fővárosi Ítéltábla – az előzőekben kifejtettekre figyelemmel – az ügy érdemében hozta meg a döntését.

[33] Az alperes indokolatlanul sérelmezte az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. A Pp. 346. § (4) bekezdése szerint az ítélet indokolásának tartalmaznia kell a bíróság által megállapított tényeket. Ennek korlátja az, hogy a bíróságnak csak a felperes által érvényesített követelés jogalapjának törvényi tényállása szempontjából releváns tényeket kell rögzítenie. A perben az I-III. rendű felperesek a magánélethez fűződő személyiségi jogok

megsértését állították, az e jogsértés megtörténte szempontjából releváns tényeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul rögzítette. A peres felek közötti korábbi jogvitákra vonatkozó megállapítások nem voltak feltétlenül szükségesek a döntés meghozatalához, mert mindez irreleváns a magánélethez fűződő személyiségi jog megsértése szempontjából. Ebből következően alaptalanul kérte az alperes a tényállás kiegészítését további előzményi eseményekre vonatkozó adatokkal. Annak ugyanis nincs jelentősége, hogy a felek között milyen egyéb eljárások folytak, valamint annak sem, hogy az I-II. rendű felpereseknek a III. rendű felperesen kívül van-e más gyermeke. Annak sincs jelentősége, hogy a kamerákat ki és milyen okból vásárolta és szereltette fel, valamint, hogy az I-III. rendű felperesek valóban rendelkeztek-e hasonló kamerával. Szükségtelen volt a felperesek által 1/F/13 sorszámon csatolt felszólító levél és az alperes 4/A/7 sorszámon becsatolt válaszelevele megemlézése is.

[34] A hiánytalanul feltárt releváns tényállás alapján a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és az ahhoz fűzött jogi indokolással; okfejtését az alperes fellebbezésére figyelemmel kiegészíti a következőkkel.

[35] Alaptalanul érvelt az alperes a kamerák tulajdoni helyzetével és ebből adódóan passzív perbeli legitimációjának hiányával. A jogvita ugyanis lényegében szomszédos ingatlanok használói közötti jogvita, amit alapvetően a Ptk. 5:23. §-a szabályoz. E rendelkezés kimondja, hogy a tulajdonos a dolog használata során köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen a szomszédokat szükségtelenül zavarná, vagy amellyel jogaik gyakorlását veszélyeztetné. Kétségtelen, hogy a tulajdonosnak joga van minden jogosulatlan behatás kizárására, megilleti a vagyona védeleméhez fűződő jog, azonban ezt a jogát is csak a szomszédjogi szabályok korlátai között gyakorolhatja. Ezek a korlátok nemcsak a tulajdonosokra, hanem minden más, az ingatlant a tulajdonos jogán használó személyre (pl. bérlő, hozzátartozó stb.) vonatkoznak. A kamerák működtetésével kapcsolatos felelősség kérdése szempontjából ezért nem annak van jelentősége, hogy a házastársak közül ki azoknak a tulajdonosa, hanem annak, hogy a működtetésük megfelel-e a szomszédjogi szabályoknak.

[36] Ettől függetlenül a Fővárosi Ítéltábla megjegyzi: az elsőfokú bíróság helyes álláspontot alakított ki a kamerák tulajdoni helyzetével kapcsolatban. Az alperes és a kamerákat megvásárló személy házastársak, így a Ptk. 4:40. § (1) bekezdésén alapuló közös szerzés vélelme érvényesült. A Pp. 265. § (1) bekezdése szerint a vélelemmel szemben az alperesen volt a bizonyítási teher, neki kellett volna bizonyítania, hogy a kamerák házastársa különvagyonába tartoznak. Az elsőfokú eljárás során az alperes a különvagyonon jellegre nem hivatkozott, csak azt adta elő, hogy a házastársa önállóan, egyedül vásárolta meg a kamerákat, ő csak beüzemelte azokat. A Ptk. 4:37. § (1) bekezdése kimondja, hogy azok a vagyontárgyak, amelyeket a házastársak a vagyonszövetség fennállása alatt együtt vagy külön szereznek, a házastársak közös vagyonába tartoznak. Az ellenkező bizonyítása hiányában úgy kell tekinteni, hogy a kamerák az alperes és házastársa közös tulajdonát képezik.

[37] Abban a tekintetben nem volt vita a felek között – és ezt tanúként az alperes házastársa is megerősítette –, hogy a kamerákat az alperes szerelte fel, és ő is üzemeltette, ő

rendelkezett a működtetésükhöz szükséges szakértelemmel és jogosultságokkal; az alperes maga is arra hivatkozott, hogy vagyonvédelmi célból szerelte fel a kamerákat. Szomszédban lakó ingatlantulajdonosként az alperes érdekeit is szolgálták a kamerák, amelyek az ingatlan egészének – az általa állított – vagyonvédelme céljából kerültek felszerelésre. Ebből következően az azokkal kapcsolatos jogsértésekért ő biztosan felelős, függetlenül attól, hogy szomszédként házastársának a felelőssége is megállapítható lenne-e. Az alperes személyének kiválasztása a felperes joga, és a kereset általa megjelölt alperessel szembeni megalapozottságát nem érinti, ha a követelésért rajta kívül esetleg más is felelős. A téves perlés esete tehát nem állt fenn.

[38] Az alperes felelősségét illetően a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, ezért a Pp. 386. § (4) bekezdése értelmében visszautal okfejtésére. A magánlakáshoz fűződő jog sérelmét idézi elő az állandó megfigyelésnek való kitettség; a kamerával való megfigyelés pusztá lehetősége önmagában megvalósítja a jogsértést. Ebből következően a kirendelt szakértő véleményének csak abban a tekintetben volt jelentősége, hogy a kamerák elvileg ráláthatnak-e a felperesi ingatlanra és kertre. E tekintetben a szakvélemény teljesen egyértelmű: maszkolás nélkül a kamerák rálátnak a felperesi ingatlanra. A maszkolás az I-III. rendű felperesek számára nem érzékelhető, a kamerák tényleges irányát nem tudják ellenőrizni, az elektronikus úton történő maszkolás kontrollálásának lehetősége eleve kizárt a számukra. A mikrofonok használaton kívüli voltát sem tudják ellenőrizni, ezért nyilvánvaló, hogy a kamerák pusztá léte is sérelmes az I-III. rendű felperesek számára.

[39] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a jogsértés tényét és megfelelően alkalmazta annak jogkövetkezményeit is. A sérelemdíj összezszerúsége nem volt vitásnak tekinthető a perben, a megítélt összeg a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint irányadó, és az elsőfokú bíróság által számba vett körülményekre tekintettel nem tekinthető eltúlzottnak. Az elsőfokú ítélet megváltoztatásának és a kereset elutasításának nem volt helye.

[40] Harmadlagos fellebbezési kérelem körében a Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy az I-III. rendű felperesek a felmerült ügyvédi munkadíj összezszerúságát tevékenységkimutatással, számlával, illetőleg átutalási bizonylattal igazolták. A csatolt iratok szerint az I-III. rendű felperesek képviselőjének munkadíja 25.000 forint/óra plusz áfa volt, és összesen 116 munkaórát fordított az ügyre. A bizonyított tényekkel szemben az alperes mindössze arra hivatkozott, hogy az I-III. rendű felperesek közreműködtek a beadványok szerkesztésében. Ennek azonban nincs jelentősége, mert a jogi képviselő és a képviselt – a per tárgyát képező szakkérdés tekintetében kompetens – peres fél közötti munkamegosztás a kettejük jogviszonyára tartozó kérdés. Nem befolyásolja az ügyvédi munkadíj összegét az, ha a szakkérdésekben járatos fél jogi képviselőjének szakmai segítséget nyújt a beadványok elkészítésében azok szakszerúsége érdekében.

[41] Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy az alperes maga is a képviselőjével kötött megbízási szerződés alapján kérte perköltségének megállapítását, amelyben pusztán a keresetlevél elkészítéséért 800.000 forint plusz áfa összegű ügyvédi munkadíjat határoztak

meg. A tárgyalásokon való megjelenésért kikötött alkalmankénti 50.000 forint plusz áfa, a beadványok szerkesztéséért darabonként megállapított 40.000 forint plusz áfa és a konzultációkért felszámított óránként 20.000 forint plusz áfa alapulvételével kiszámítható, hogy összességében maga is milliós nagyságrendű ügyvédi munkadíj megítélését kérte pernyertessége esetére. Ebből következően ilyen nagyságrendű ügyvédi munkadíjat – a maga javára megítélve – nem tartott eltúlzottnak. Ehhez képest rendkívül méltánytalan lenne az, ha pervesztessége esetén csak 567.000 forint ügyvédi munkadíjat kellene fizetnie az azonos ügyvédi munkát végző I-III. rendű felperesi képviselő munkájáért. Az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség mérséklése ezért nem volt indokolt.

[42] Annyiban azonban megalapozott az alperes fellebbezése, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében pontatlanul szerepel a kamerák üzembehelyezésének időpontja. Ez minden bizonnyal a Pp. 352. § (1) bekezdése szerinti elírás, mert az elsőfokú ítélet indokolásának [8] bekezdésében a tényállás részeként az elsőfokú bíróság maga is a helyes, 2021. december 21-i időpontot rögzítette. A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 353. §-a alapján kijavította a hibát és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján ezzel a pontosítással hagyta helyben.

[43] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében másodfokú perköltséget is köteles fizetni az I-III. rendű felperesek részére. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla az Ükr. 2. § (2) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg, figyelembe véve az egyetlen tárgyaláson való megjelenés és a fellebbezési ellenkérelem megszerkesztésének az időigényességét.

Budapest, 2024. március 6.

Dr. Csordás Csilla s.k.

a tanács elnöke

Dr. Örkényi László s.k.

Levek Istvánné dr. s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: